

Лѣсковецъ. — Кога се оженихтѣ, или отъ 25 год. Може и отъ 20, ако сж зрѣли и разумни.

Пословици: Гледай му ума, че му крой шапка. Поникнахтѣ ли му мустаци, той се не учи вече. — Порастнахтѣ ли на мома гърди, тя не се учи вече. — Не питай старо, а пастило. — Оженило се, челѣкъ станжло.

Отъ женитѣ се слушатъ само старитѣ снахи, и то съвѣщателно, само даватъ едно мнѣние: жена дългокоса, ама плитко-умна. — Жена да си глада хурката. — Мжжѣ калпакъ носи, а не жена. — Царвулъ кжца храни. — Да си попитамъ калпака, а че постѣ жената.

За важнитѣ работи трѣбва да се съберхтѣ всички кжщни членове, а за малки — които се намѣрхтѣ.

Македония. — Гласѣтъ на синѣтъ или внуката въ едно домакинство взема да се слуша, до колкото мож да знаеж, или отъ когато хване по-силна работа и, може би, самъ на глава, както казватъ, или, както е по обикновено, отъ когато се ожени. А женитѣ и дѣвойкитѣ никакъ нѣматъ право да гласоподаватъ. Въ противенъ случай домакинскитѣ распри сж неизбѣжни и слѣдственното имъ расчленение на домакинството е повече отъ готово.

Старо-Загорско. — У селенитѣ 17—18, у гражданитѣ 20—22 год. кога навърши, тогазъ взема да се чува гласѣтъ на сиеѣ или унука.

Домашни съвѣсти ставатъ. Въ тѣхъ се взематъ такива рѣшения: кой да иди да пасе овцитѣ прѣзъ лѣтото, кой друго ще работи, кой ще ходи по градъ и пр. Въ тия съвѣсти присхтствуватъ всички членове на кжщата, па дори и малкитѣ отъ 8—12 год. дѣца (?). Въ маловажнитѣ работи иматъ гласъ и женитѣ, и даже момитѣ. Малкитѣ момчета и момичета (отъ 14 год. надолу), ако и да присхтствуватъ, не само нѣматъ рѣшающъ, но нито съвѣщателенъ гласъ. Тѣ само слушатъ и се подчиняватъ.

Хисарско. — Самъ ли управлява и само по своя глава ли върши всичко домакинѣтъ въ Хисаръ-Киселерско, или ставатъ домашни съвѣщания, както баба Мария, така и баба Недѣля отъ Синджирлий, така и други, които распитвахъ, ми отговаряхъ: „допитва се зеръ; кога иска пита, кога не ще, какво ще пита?“ Но колкото за женитѣ, можехъ да заключъ, че освѣнъ домакинката, т. е. жената на домакинѣтъ, други